

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: a) Z. B.
b) M. B.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Mimochoďkem
sídlem Mánesova 752/10, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín 761 90

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
Slovácké vodárny a kanalizace, a. s.
sídlem Za Olšávkou 290, 686 01 Uherské Hradiště

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2017, č. j. KUZL 80521/2016, sp. zn. KUSP 13868/2016 ÚP-Ha

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 30. 12. 2015, č. j. SÚ-MIK-6-NAŘ-2301/2015. Tímto rozhodnutím stavební úřad dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění, nařídil žalobcům odstranění stavby „*Zelená maringotka na kolech o rozměrech cca 5,0 m x 3,0 m*“ umístěné na pozemcích parc. č. X a parc. č. X v katastrálním území X, obec X, provedené bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem (pozn. soudu: všechna níže v textu uváděná parcelní čísla se vztahují k pozemkům nacházejícím se v katastrálním území X, soud tedy dále nebude informaci o katastrálním území u jednotlivých parcelních čísel, vyjma nutných citací, uvádět). Zároveň jim uložil povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1 000 Kč a rovněž jim dle § 130 odst. 1 stavebního zákona uložil povinnost předložit do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobci předně namítali, že důkaz v podobě protokolu o místním šetření, jehož součástí bylo provedení kontrolní prohlídky dne 30. 9. 2014, nebyl řádně vyhotoven, neboť z jeho znění není patrné, že se jednalo o prohlídku jejich pozemku. Hranice pozemků jsou v tomto terénu nejasné a nebylo provedeno jejich zaměření. Stavební úřad proto porušil svou povinnost zjistit stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. neprokázal své tvrzení, pokud rozhodl na základě výše označeného (bezpředmětného) důkazu. Bez provedení místního šetření nelze posoudit ani funkci objektu, přičemž nelze vycházet ze zaměření provedeného M. K. (Geodetická kancelář Uherské Hradiště), dle tvrzení žalovaného z roku 2008, jelikož se jedná o značně neaktuální podklad bez vypovídací hodnoty k posouzení funkce objektu.
3. Žalobci odmítli, že by maringotka stála na daném místě dlouhodobě. Ani z kontrolní prohlídky ze dne 30. 9. 2014 nevyplývá, že by maringotka stála na jejich pozemku, resp. není zjevné, jakým způsobem měl správní orgán tuto skutečnost zjistit. Z protokolu také není zřejmé, jakým způsobem stavební úřad identifikoval pozemek žalobců, jenž není v terénu nijak označen. Žalobci dále konstatovali, že na jejich pozemku nestála a nestojí stavba, neboť se dle § 498 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jedná o věc movitou, a s přihlédnutím k § 103 odst. 1 stavebního zákona lze právní argumentací *a maiori ad minus* dospět k závěru, že pokud není požadováno stavební povolení ke stavbám dle § 103 odst. 1 písm. e) tohoto zákona, není potřeba stavební povolení ani k dočasnému umístění maringotky, která je přípojným vozidlem. Maringotka je vybavena podvozkem a je způsobilá k provozu na silničních komunikacích, nemůže být proto považována za stavbu a nepodléhá režimu stavebního zákona. S ohledem na pravidelnou manipulaci s maringotkou žalobci poukazovali na § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona a na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 280/2008-78, ve kterém byla poprvé uvedena definice výrobku plnící funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Pro takový výrobek je charakteristické, že by měl být umístěn na určitém konkrétním místě trvale a dlouhodobě, což ale v projednávaném případě splněno nebylo.

4. Postup správního orgánu zcela postrádal respekt k základním zásadám vyplývajícím ze správního řádu. Skutečnost, že jsou předmětné pozemky vedeny v katastru nemovitostí jako orná půda, ovšem dle územního plánu se jedná o vodní plochu, je jasným důkazem o vedlejším záměru o likvidaci pozemku ze strany zdejšího úřadu, resp. že je celé řízení vedeno účelově. Stavební úřad se nevypořádal ani s námitkami žalobců týkajícími se problematiky staveb na tzv. „*Rybářském poloostrově*“, přičemž na podporu svého tvrzení žalobci opakovaně odkazovali na konkrétní správní spisy. To, že jsou určití vlastníci pozemků zvýhodněni oproti ostatním, vyplývá i z dalších spisů vedených u téhož stavebního úřadu k pozemkům, resp. stavbám na nich stojícím, v katastrálním území X. Námitky v tomto směru žalobci vznášeli již dříve, avšak stavební úřad se s nimi nikterak nevypořádal.
5. Žalobci se dovolávali zásad legitimního očekávání, rovného přístupu a předvídatelnosti, a to s poukazem na jiné osoby, jimž byly obdobné stavby povoleny. Odkazovali na povolení užívání plavidel na předmětné vodní ploše a stavby spolkem TJ Ostrožská Nová Ves, z. s., a na těžbu písku společností DOBET, spol. s r. o.
6. Rovněž navrhli posouzení legálnosti vyhlášení ochranného pásma pro vodní zdroj v dané lokalitě, k němuž došlo až dodatečně a vztahuje se i na lokalitu, kde probíhá intenzivní těžba. Žalobci pak v části III. bodu i) žaloby namítali i neplatnost a protiústavnost „*veřejné vyhlášky, resp. rozhodnutí*“ Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006, č. j. ŽP 22473/2006/Č, o změně ochranného pásma vodního zdroje.
7. Žalobci navrhli, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zaměření tehdy existujících objektů z roku 2008 provedené M. K. (Geodetická kancelář Uherské Hradiště) sloužilo stavebnímu úřadu jako podklad pro zahájení řízení o odstranění stavby u objektů umístěných v daném území bez povolení stavebního úřadu, mj. i stavby maringotky ve vlastnictví žalobců. Součástí spisového materiálu je rovněž protokol z kontrolní prohlídky, kterou stavební úřad provedl na pozemku parc. č. X dne 30. 9. 2014, a protokol z kontrolní prohlídky provedené na pozemcích parc. č. X a X dne 11. 8. 2015 v rámci nového projednání. Jak z tohoto protokolu, tak z fotodokumentace založené ve spise, je zcela zřejmé, o který objekt se jedná a který je předmětem řízení. Navíc popis stavby v protokolu je totožný s obsahem, který je zachycen fotodokumentací, a odpovídá objektu popsánému v napadeném rozhodnutí. Součástí spisového materiálu je i výpis z listu vlastnictví. Výše uvedené důkazy a podklady pro rozhodnutí nejsou opatřeny v rozporu se zákonem, neboť správní řád takové podklady nevyklučuje. Účastník řízení se s nimi měl možnost před vydáním rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Skutečnost zjištěná výše uvedeným způsobem pak dostačuje k zahájení řízení o odstranění stavby v dané věci. K identifikaci jednotlivých pozemků a jejich vlastníků navíc stavební úřad disponuje mapovými podklady a má možnost nahlédnout do katastru nemovitostí.
9. Tvrzení žalobců, že maringotka nestála na pozemku dlouhodobě a je s ní průběžně manipulováno, neodpovídá skutečnosti. Dle popisu a fotodokumentace stavby má maringotka připojeny schůdky, je k ní přistavěna dřevěná a částečně prosklená veranda obložená dřevěným palubkovým obkladem, součástí objektu je rovněž suché dřevěné WC a zpevněné plochy z betonových dlaždic a terasa ze dřeva umístěná u vody. V protokolu

sice není popsáno, jakým způsobem byl předmětný pozemek a jeho vlastník identifikován, nicméně stavební úřad disponoval mapovými podklady a možností nahlédnout do katastru nemovitostí.

10. Co se týče podřazení předmětné maringotky pod pojem „výrobek plnící funkci stavby“, stavební zákon hovoří obecně o výrobcích a nevylučuje tedy z této definice předem žádné typy výrobků, tj. ani silniční (motorová či nemotorová) vozidla. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem takového výrobku je to, jaký plní účel a že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Jelikož z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že maringotka plní společně s dalšími podpůrnými zařízeními funkci stavby ve smyslu stavebního zákona, stavební úřad zcela správně předmětný objekt jako celek posoudil jako výrobek plnící funkci stavby, který ke svému umístění v tomto konkrétním případě vyžaduje územní rozhodnutí, a jejíž odstranění mohlo být ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Pro danou stavbu nepřichází v úvahu ani aplikace § 79 odst. 3 písm. j), jak žalobci navrhovali, neboť přemísťování předmětného objektu každých 30 dnů na jiný pozemek je jen těžko představitelné.
11. K zmiňovaným kolaudacím staveb na tzv. „Rybářském poloostrově“ se žalovaný vyjádřil tak, že se jedná o stavby, které byly v minulosti povoleny tehdejšími Místními národními výbory Ostrožská Nová Ves. Jednalo se tedy o zcela jinou situaci a stavební úřad neměl povinnost postupovat v projednávané věci obdobně. Žalovanému je naopak z úřední činnosti známo, že stavební úřad postupoval v případě podobných staveb (maringotky, buňky) v katastrálním území X stejným způsobem (některá z těchto rozhodnutí byla předmětem řízení před Krajským soudem v Brně). V případě konkrétních čísel jednací, na která žalobci v žalobě odkazují, se jedná o výzvy stavebního úřadu zaslané vlastníkům jednotlivých objektů k jejich odstranění ve stanoveném termínu, nikoliv o rozhodnutí o odstranění stavby či oznámení o zahájení tohoto řízení. Nepovolené stavby se řeší v celé oblasti tzv. „štěrkových jezer“, a to postupně vzhledem k časovým a kapacitním možnostem stavebního úřadu. Námitky žalobců v souvislosti s činností TJ Ostrožská Nová Ves, z. s., a těžební činnosti na daném území, se netýkají předmětu řízení. Pokud jde o vyhlášení ochranného pásma, stavební úřad posuzuje věc dle současného stavu. Pro rozhodnutí o nařízení odstranění stavby není rozhodující otázka nelegálnosti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje Ostrožská Nová Ves, nýbrž skutečnost, že stavba byla provedena bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem a nebyla dodatečně povolena.
12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. Osoba zúčastněná na řízení k žalobě ani k vyjádření žalovaného nezaujala stanovisko.

IV. Replika žalobců

14. Žalobci v replice ze dne 17. 10. 2017 zdůraznili, že stěžejní podklad pro identifikaci pozemku představuje zaměření provedené M. K. (Geodetická kancelář Uherské Hradiště) v roce 2008, které je s ohledem na rok vyhotovení velmi zastaralý, a proto mu nelze přisuzovat vypovídací hodnotu, obzvláště pokud se jedná o posouzení účelu objektu. Mapové podklady dané oblasti a nahlížení do evidence katastru nemovitostí netvoří součást spisového materiálu a vzhledem k tomu, že v protokolech z jednotlivých kontrolních prohlídek zcela absentuje informace, že by těmito podklady stavební úřad disponoval, zastávají žalobci i nadále stanovisko, že protokol o místním šetření ze dne 30. 9. 2014

postrádá vymezení pozemku, na kterém byla prohlídka vykonána, a v návaznosti na to chybí též identifikace vlastníků pozemku, což žalovaný nerozporuje. Žalobci jsou zároveň vlastníky pozemků vedených v evidenci katastru nemovitostí jako orná půda, které z tohoto titulu vyžadují náležitou péči, přičemž s předmětnou maringotkou je průběžně manipulováno za účelem jejich obhospodařování. Nestojí tedy trvale na jednom místě, což není rozporováno ani protokolem z provedené kontrolní prohlídky, neboť ten nepodává informaci, že by se předmětný objekt nalézal na pozemku žalobců. Ze strany správních orgánů nebylo doloženo, kdo je vlastníkem předmětného objektu. Objekt nacházející se na pozemku žalobců spadá do kategorie věcí movitých, neboť má charakter vozidla, popř. přívěsu, opatřeného podvozkem, které je způsobilé k přemísťování po pozemních komunikacích, čímž je splněn požadavek mobility. Jako věc movitá nepodléhá režimu stavebního zákona, proto k jejímu dočasnému umístění nelze požadovat předchozí vydání stavebního povolení. Co se týká vybudované zpevněné plochy, tato slouží výhradně ke zpevnění terénu, neboť v prostoru tzv. „štěrkových jezer“ je prováděna těžba nešetrným způsobem, který má za následek narušení stability břehů. Žalobci dále odkázali na § 505 občanského zákoníku, dle něž nelze označovat objekty (jako součást věci) ve spojitosti s maringotkou, jako žalovaným zmiňované molo u vody. Některé stavby v oblasti „štěrkových jezer“ nebyly stavebním úřadem dosud vůbec řešeny, což se jeví jako případ pozitivní diskriminace, který nelze ospravedlňovat časovými a kapacitními možnostmi stavebního úřadu.

V. Jednání konané dne 11. 8. 2020

15. Účastníci řízení se z jednání omluvili. Osoba zúčastněná na řízení se nedostavila. Soud podrobně konstatoval obsah správního i soudního spisu, a to včetně spisu vedeného pod sp. zn. 63 A 5/2017. K důkazu četl listinné důkazy předložené žalobci soudu v průběhu řízení (výpisy z katastru nemovitostí, rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006 o změně ochranného pásma vodního zdroje).

VI. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Žalobci v prvé řadě tvrdili, že protokol o místním šetření, jehož součástí bylo provedení kontrolní prohlídky ze dne 30. 9. 2014, nebyl vyhotoven řádně. Jelikož je tento důkaz dle žalobců opatřen v rozporu se zákonem, stavební úřad z něj nemohl vycházet a prokázat tak své tvrzení, resp. tak nedostatečně zjistil skutkový stav věci.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti. Ve spisu stavebního úřadu je založen zápis Mgr. J. M. pojednávající o kontrolní prohlídce v prostoru „štěrkových jezer“ dne 20. 11. 2012, při které mělo být zjištěno, že na pozemcích parc. č. X a parc. č. X je umístěna maringotka zelené barvy o rozměrech cca 5,0 x 3,0 m na kolech, ke které je přistavěna dřevěná veranda obložená dřevěným palubkovým obkladem o rozměrech cca 4,0 x 2,0 m, dále je zde umístěno suché WC a na pozemku parc. č. 3731 rovněž terasa u vody o rozměrech cca 2,0 x 3,0 m. Přiložen byl i výpis z katastru nemovitostí k pozemku parc. č. X, list vlastnictví č. X, s údaji ke dni 1. 1. 2009, ze kterého vyplývá, že žalobci vlastnili podíl o velikosti 2/30 na této nemovitosti. Rovněž byl přiložen výpis z katastru nemovitostí, list vlastnictví č. X, datovaný k 27. 6. 2008, ze

kterého vyplývá, že se v případě pozemku parc. č. X jedná o ornou půdu nacházející se ve společném jmění manželů – žalobců. Součástí správního spisu je i listina obsahující zaměření objektů z listopadu 2008 od M. K. (Geodetická kancelář Uherské Hradiště), ve kterém je zvýrazněna útvar č. 26 na pozemku parc. č. X, a dále protokol o místním šetření ze dne 30. 9. 2014 na pozemku parc. č. X. Ve spise je založena i fotografie maringotky z bočního pohledu s popisem „X B.“. Výše uvedené listiny byly podkladem pro první rozhodnutí stavebního úřadu ve věci ze dne 11. 2. 2015, č. j. SÚ-MIK-1-NAŘ-366/2015, které bylo žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 27. 5. 2015, č. j. KUZZL 32459/2015, a to právě z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný tehdy shledal, že stavební úřad nepostupoval tak, aby bylo v řízení nezpochybnitelně prokázáno, který objekt je předmětem vedeného řízení a na kterém pozemku či pozemcích je umístěn.

19. Stavební úřad tak v rámci nového projednání opětovně provedl kontrolní prohlídku stavby „Zelená maringotka na kolech o rozměrech cca 5,0 m x 3,0 m“ na pozemcích parc. č. X a X, o čemž sepsal protokol z kontrolní prohlídky ze dne 11. 8. 2015. Prohlídce stavby byli přítomni i oba žalobci, kteří se na místě vyjádřili tak, že zde budou mít včely a zahrádku na pěstování brambor a zeleniny, a že se jedná o soukromý pozemek. Protokol byl hlasitě přečten a podepsán. Ve správním spise je založen i výpis z katastru nemovitostí ze dne 8. 12. 2015 označený jako „*soupis parcel*“ s daty platnými ke dni 5. 1. 2015, ze kterého vyplývá, že pozemek parc. č. X, je v podílovém spoluvlastnictví, přičemž podíl o velikosti 2/30 mají žalobci ve společném jmění manželů. V rámci nového projednání věci byla do spisu vložena i listina se zaměřením objektů z roku 2008 od M. K. (Geodetická kancelář Uherské Hradiště). Součástí správního spisu je i rozsáhlá fotodokumentace zaznamenávající maringotku nacházející se u vody, ke které je přistavěna prosklená veranda ze dřeva, suché WC, a terasa u vody. Na základě výše uvedených skutečností pak stavební úřad vydal nové rozhodnutí ve věci ze dne 30. 12. 2015, č. j. SÚ-MIK-6-NAŘ-2301/2015, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.
20. Předně tedy soud nemůže souhlasit s žalobní výtkou, že by protokol o místním šetření ze dne 30. 9. 2014 byl jediným podkladem, ze kterého stavební úřad při vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby vycházel. Jak totiž vyplývá z výše provedené rekapitulace řízení, tento protokol o místním šetření byl podkladem zejména pro původně zrušené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 2. 2015, č. j. SÚ-MIK-1-NAŘ-366/2015. V rámci nového projednání pak stavební úřad dne 11. 8. 2015 provedl další kontrolní prohlídku stavby, ze které rovněž vypracoval protokol, z něhož později vycházel. Je také zřejmé (a uvádí to i žalovaný), že stavební úřad disponoval potřebnými mapovými podklady, měl možnost nahlížet do katastru nemovitostí a pořídit z něj výpisy. Ostatně, výpisy z katastru nemovitostí (citované výše) jsou součástí spisu žalovaného, a žalobci se s nimi měli možnost seznámit. Dle soudu tak stavební úřad postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud vycházel z výše uvedených podkladů založených ve správním spise, a na tomto základě určil pozemky, na nichž se maringotka nachází, stejně tak i to, že se pozemky a předmětná maringotka nachází ve společném jmění manželů – žalobců, ať již zcela či alespoň jejich podíl. Soud navíc poukazuje na skutečnost, že na posléze konaném místním šetření ze dne 11. 8. 2015 byli dle protokolu osobně přítomni i oba žalobci, a ani z tohoto důvodu tak nelze hovořit o tom, že by stavebnímu úřadu nebyla známa skutková situace, či že by s ní byl seznámen v rozporu se zákonem. Žalobci byli přítomni ohledání stavby a podepsali příslušný protokol, v jehož předmětu byla vyznačena parcelní čísla pozemků, na nichž se prohlídka prováděla a na nichž se nacházela i předmětná stavba. Fakticky tak měli možnost vyjádřit se k podstatným skutkovým zjištěním, k nimž na místě stavební úřad

dospěl, přičemž z protokolu nevyplývá, že by si nebyli vědomi toho, že se jednalo o prohlídku jejich pozemku a stavby (viz i již citovaná vyjádření v protokolu ze dne 11. 8. 2015). Pokud by navíc čistě teoreticky stavební úřad provedl místní šetření na jiném pozemku, než na tom, který byl ve vlastnictví žalobců, patrně by se žalobci kontrolní prohlídky ani neúčastnili a nevyjádřili by se v tom smyslu, že na daném místě budou chovat včely a pěstovat zeleninu. Také v komunikaci se stavebním úřadem netvrdili, že by se předmětné pozemky nenacházely v jejich vlastnictví, když např. v oznámení ze dne 28. 12. 2015 stavebnímu úřadu oznámili (č. l. 8 jeho spisu), že mj. na pozemku parc. č. X (tedy na parcelním čísle, které se shoduje s parcelním číslem v protokolu o místním šetření ze dne 11. 8. 2015) byly v maríngotce umístěny včely a přístavek, který bude sloužit jako včelařská dílna. Námitku, že z protokolu o místním šetření není zřejmé, že se jednalo o prohlídku jejich pozemku, pak žalobci vznesli až ve vyjádření ze dne 18. 10. 2015 k výzvě k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a posléze v odvolání. Avšak s ohledem na shora uvedené tato vyznívá ryze účelově. Soud se tak přiklonil k závěru, že podklady, z nichž stavební úřad vycházel, jsou dostatečné, a ve svém souhrnu tvoří dostatečný podklad pro rozhodnutí o odstranění stavby, jejímž základním prvkem je předmětná maríngotka. Námitku žalobců o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci proto soud považuje za nedůvodnou.

21. Žalobci dále odmítli, že by maríngotka na daném místě stála dlouhodobě. Zcela zjevně tak mířili na posouzení maríngotky jako stavby. V projednávané věci přitom není mezi stranami sporu o tom, že předmětný objekt nezískal příslušné povolení v režimu stavebního zákona. Sporná je právní otázka, jestli je získat vůbec musel; tedy, zda maríngotka umístěná na specifikovaném pozemku může být, a za jakých okolností, posuzována jako stavba, resp. výrobek plnící funkci stavby, jehož odstranění je možno vůbec nařídít. Zde soud předesílá, že tato otázka již byla před zdejším soudem několikrát řešena (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2017, č. j. 29 A 12/2015-50, nebo rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 31 A 3/2014-79; rozhodnutí krajského soudu či Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na webových stránkách www.nssoud.cz), a to dokonce i ve věci týchž žalobců ve skutkově obdobné věci vedené pod sp. zn. 29 A 53/2014. I zde se jednalo o nařízení odstranění stavby „*buňka – zelená plechová bouda o rozměrech cca 5,0 x 2,0 m, včetně zpevněné plochy a suchého WC*“ umístěné na pozemku žalobců parc. č. X v katastrálním území X. Jedná se tedy o skutkově obdobnou situaci a obsahově shodnou námitku, která již byla uplatněna i ve výše citovaných případech. Soud přitom neshledal důvodu se od svých dřívějších závěrů odchýlit.
22. Stavebním zákonem je v § 2 odst. 3 tohoto zákona definováno, že za stavbu se považuje také „*výrobek plnící funkci stavby*“. Jedná se o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona). Výrobky plnící funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno, nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, nýbrž jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby je účel, který výrobek plní, a také zda se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umístěvanou na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. Jelikož stavební zákon hovoří zcela obecně o „*výrobcích*“, předem z této definice nevylučuje žádné typy výrobků, tj. ani silniční vozidla, ať už motorová nebo nemotorová. Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení), bude umístění

takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, č. 2394/2011 Sb. NSS).

23. Skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, je nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjeví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku (po jeho sejmutí z podvozku), ale může se jednat i o vybudování přípojek sítí technického vybavení. Dalšími vodítky pak mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku či vybudování dalších podpůrných zařízení k zajištění účelu předmětného výrobku (jako je např. pergola, sklad náradí či suchá nastalo postavená toaleta). Dle soudu v nyní projednávané věci stavební úřad právě tyto skutečnosti zkoumal a opatřil si k tomu i dostatečné množství podkladů.
24. Z listin a fotografií založených ve spisové dokumentaci jednoznačně vyplývá, že v případě předmětné stavby se jedná o výrobek plnící funkci stavby ve smyslu stavebního zákona. Maringotka byla podepřena, byla k ní přistavěna (připojena) dřevěná a částečně prosklená veranda obložená dřevěným palubkovým obkladem, v těsné blízkosti se nacházelo dřevěné WC, a celý objekt je na zpevněné ploše z betonových dlaždic, a opodál u vody byla umístěna i dřevěná terasa. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že tento objekt není mobilní a nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích, jakož i s tvrzením, že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku [viz str. 5 druhý odstavec rozhodnutí žalovaného a str. 3 pátý odstavec pod písm. b) rozhodnutí stavebního úřadu]. V daném případě se tedy jednalo o „výrobek plnící funkci stavby“, jehož umístění vyžaduje povolení stavebního úřadu, a jehož odstranění mohlo být ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Dle soudu ani nebylo potřebné, aby správní orgány v projednávaném případě jakkoli prokázaly trvalé či dlouhodobé umístění objektu na pozemku, protože již samotná nemožnost přemístění dané stavby, jak ji soud dovodil výše (a jak jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu), v sobě implikuje právě trvalé umístění objektu na daném pozemku. K odkazu žalobců na § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona je nutno uvést, že v dané věci, vzhledem k právě popsané imobilitě dotčené stavby, by na věc nedopadalo. Tyto klíčové žalobní námitky proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.
25. V neposlední řadě žalobci namítali i porušení zásady legitimního očekávání a zásady rovného přístupu s tím, že v obdobných případech by mělo být rozhodováno obdobně. Předně je nutno uvést, že žalobci v žalobě odkazovali na stavby nacházející se na parcelách v jiném katastrálním území (a to konkrétně v katastrálním území X). Aby však žalobci unesli své důkazní břemeno, měli by prokázat, že stavební úřad rozhodoval odlišně v typově srovnatelných věcech ve shodném katastrálním území. Tak se tomu ovšem nestalo. Soudu je naopak z úřední činnosti známo, že stavební úřad v obdobných věcech (nařízení odstranění stavby) týkajících se stejného katastrálního území (X) a obdobných objektů (umístěných např. na pozemcích parc. č. X, parc. č. X, parc. č. X, či parc. č. X) postupoval shodně jako v tomto řízení. Následná rozhodnutí správních orgánů byla v těchto případech napadena u zdejšího soudu žalobami vedenými pod sp. zn. 29 A 71/2013, 31 A 3/2014, 31 A 4/2014, 29 A 12/2015, a až na věc vedenou pod sp. zn. 31 A 4/2014, byly všechny žaloby zamítnuty. V případech, kdy byla podána kasační stížnost,

Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu potvrdil (viz rozsudek ze dne 14. 4. 2016, č. j. 1 As 48/2016-29, a rozsudek ze dne 14. 12. 2016, č. j. 1 As 49/2016-41). Ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 4/2014 bylo rozhodnutí žalovaného o odstranění stavby soudem zrušeno, neboť vzhledem ke skutkovým okolnostem správní orgány nedisponovaly dotčenými informacemi, že objekt ztratil svoji mobilitu (viz blíže rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 31 A 4/2014-77). Až na tuto vadu ale správní orgán nepostupoval při posouzení obdobného objektu odlišně.

26. Navíc v nyní projednávané věci ani z obsahu správního spisu, ani z vydaných rozhodnutí nelze v žádném případě dovodit jakékoliv zaujaté či podjaté chování správních úřadů a zapojených úředních osob vůči žalobcům. Žalovanému tedy nelze vytýkat jakoukoli nezákonnost při vydávání napadeného rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobcům, jež by mohla alespoň nepřímou atakovat jejich subjektivní veřejná práva. Z těchto důvodů soud k předloženým údajům nepřihlédl coby k důkazům o porušení konstantní rozhodovací praxe stavebního úřadu, resp. neshledal důvod provádět dokazování listinami z řízení, na něž žalobci odkazovali.
27. Ze stejného důvodu pak soud považoval za nadbytečné blíže se zabývat i dalšími tvrzeními o údajném porušení konstantní rozhodovací praxe stavebním úřadem, konkrétně k činnosti TJ Ostrožská Nová Ves, z. s., a těžební činnosti společnosti DOBET, spol. s r. o., na daném území. Tyto námitky žalobci vznesli ve zcela obecné rovině, aniž by prokázali, že se stavební úřad v těchto řízeních zabýval typově srovnatelnou věcí. Rovněž soud neshledal potřebu nastolovat předběžnou otázku stran legálnosti „*Ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, lokalita 2*“, neboť žalobci konkrétně neuvedli, v čem má tato předběžná otázka souviset s probíhajícím soudním řízením a se zákonností rozhodnutí správních orgánů o odstranění stavby a ani soud sám takovou souvislost neshledal (tato problematika by ovšem mohla hrát roli v případném řízení o dodatečném povolení stavby). Také smysl odkazu žalobců na územní plán obce, kde je předmětný pozemek uveden jako vodní plocha, není soudu zcela zřejmý, neboť sám o sobě nijak nenásvědčuje údajně účelovému vedení řízení ze strany stavebního úřadu. Na tomto místě lze jen pro úplnost dodat, že o to víc pak nelze na předmětném pozemku umisťovat a realizovat stavby, protože tyto by nebyly v souladu s územně plánovací dokumentací, jak to požaduje stavební zákon [srov. § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Tyto žalobní námitky tedy soud shledal nedůvodnými.
28. Závěrem lze uvést, že soud usnesením ze dne 10. 7. 2017, č. j. 29 A 88/2017-29, vyloučil k samostatnému projednání část žaloby směřující právě proti opatření obecné povahy – rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006, č. j. ŽP 22473/2006/Č, o změně ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves. Tento návrh pak usnesením ze dne 31. 7. 2017, č. j. 63 A 5/2017-19, pro opožděnost odmítl. Toto usnesení následně potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 2 As 324/2017-34.

VII. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy shledal námitky žalobců neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Výrok o náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení pak tato osoba ani nenavrhovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu